

॥ अथ श्रीसाईसच्चरीत ॥ अध्याय ३४ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥ श्रीसरस्वत्यै नमः ॥ श्रीगुरुभ्यो नमः ॥ श्रीकुलदेवतायै नमः ॥
श्रीसीतारामचंद्राभ्यो नमः ॥ श्रीसद्गुरुसाईनाथाय नमः ॥ फाटल्या अध्यायांत बिबुतीमहिमान ।
केले यथायोग्य कथन । ह्या अध्यायांतूय तेंच निरुपण । व्हरुया गुणलक्षण मुखार ॥१॥ तीच
फाटले कथेची संगती । तेंच बिबुतीचें वैभव संप्रती । श्रोत्यांनो आयकात स्वस्थचिर्ती । सूखसमृद्धी खातीर ॥२॥
दुर्येंस असह्य हाड्याव्रण । खंयच्याच उपायांनी जायनासलें शमन । साई हातांतले बिबुतीचें चर्चन । जातालें
निर्मुलन दुखण्याचें ॥३॥ अश्यो हे बिबुतीच्यो जायत्यो कथा । निरुपणा खातीर एक सांगतां । दिसतलें कवतूक
आयकतां । अणभवपुर्वक म्हणून ॥४॥ जिल्लो नाशीक मालेगांवांत । डॉक्टर एक पदवीधर रावत । पुतणयो तांचो
पडिल्लो दुर्येंत । नासलो गूण वखदांनी ॥५॥ स्वता वैज इश्टूय वैज । केले उपाय देमायज । तज्ञांक पसून आयलो
वाज । पत्करली शरणागती सगल्यांनी ॥६॥ दुर्येंस आसलें तें हाड्याव्रण । रूढ अपभ्रंश हाड्यावर्ण । पिडा असह्य
विलक्षण । येनासलो गूण वखदांनी ॥७॥ देशी विदेशी उपचार जाले । शस्त्रक्रियेचे पसून प्रयोग केले । उपाय सगले
करून सोंपले । तरीय येस मेळना कशेंच ॥८॥ पुतणयो तो भुरगो ल्हान । सोंसूंक जायनासल्यो वेदना ताच्यान ।
त्रासांनी फुगार जातालो प्राण । पडिल्ले हुसक्यांत सोयरेधायरे ॥९॥ उपाय सगले सोंपले तरी । जायनासली व्याधी

१. सध्या. २. हाडाक खोल मेरेन जाल्लो घावो. ३. लायतकूच. ४. रावताले

१ २ ३ ४ ५ ६ ७ ८ ९ १० ११ १२ १३ १४ १५ १६ १७ १८ १९ २० २१ २२ २३ २४ २५ २६ २७ २८ २९ ३० ३१ ३२ ३३ ३४ ३५ ३६ ३७ ३८ ३९ ४० ४१ ४२ ४३ ४४ ४५ ४६ ४७ ४८ ४९ ५० ५१ ५२ ५३ ५४ ५५ ५६ ५७ ५८ ५९ ६० ६१ ६२ ६३ ६४ ६५ ६६ ६७ ६८ ६९ ७० ७१ ७२ ७३ ७४ ७५ ७६ ७७ ७८ ७९ ८० ८१ ८२ ८३ ८४ ८५ ८६ ८७ ८८ ८९ ९० ९१ ९२ ९३ ९४ ९५ ९६ ९७ ९८ ९९ १००

॥ अध्याय ३४ ॥ १ २ ३ ४ ५ ६ ७ ८ ९ १० ११ १२ १३ १४ १५ १६ १७ १८ १९ २० २१ २२ २३ २४ २५ २६ २७ २८ २९ ३० ३१ ३२ ३३ ३४ ३५ ३६ ३७ ३८ ३९ ४० ४१ ४२ ४३ ४४ ४५ ४६ ४७ ४८ ४९ ५० ५१ ५२ ५३ ५४ ५५ ५६ ५७ ५८ ५९ ६० ६१ ६२ ६३ ६४ ६५ ६६ ६७ ६८ ६९ ७० ७१ ७२ ७३ ७४ ७५ ७६ ७७ ७८ ७९ ८० ८१ ८२ ८३ ८४ ८५ ८६ ८७ ८८ ८९ ९० ९१ ९२ ९३ ९४ ९५ ९६ ९७ ९८ ९९ १००

भलायकी तांकां । येतलो अणभव सगल्यांक ॥२४॥ हांगा येवन सुसेग मेळोना । अशें केन्नाच घडचें ना । चडटलो
 जो हे मशिदीचीं सोंपणां । हेत ताचो सफळ समजात ॥२५॥ फुडें बाबांचे आज्ञेन । पिडेस्ताक त्या फुड्यांत बसोवन ।
 पांयांचेर बाबांनी हात भोंवडावन । पळयलो कृपेचे नदरेन ॥२६॥ पिडा ही तर फकत कुडीक । आसली जरी ती
 दैवीक । वा कठीण मानसीक । जावपाची समूळ नश्ट दर्शनान ॥२७॥ पळोवन साईचें मूख । जाग्यारूच सोंपलें
 सगलें दुख्ख । पियेतकूच तांच्या उतरांचें पियुख । सूख परम दुयेंतीक ॥२८॥ आसूं, फुडें ते तशेच शिरडीक । रावले
 चार दीस आनीक । सुसेग मेळत गेलो दुयेंतीक । वाडलो विस्वासूय साईचरणीं ॥२९॥ उपरांत त्या तिगांयनी मेळून ।
 बाबांची पूर्ण आज्ञा घेवन । परतलीं खुशाल मनान । सुखा समाधानान गांवाक आपल्या ॥३०॥ हो कितें ल्हान
 चमत्कार । हाड्याव्रणाक पडलो उतार । बिबूत आनी कृपेची नदर । होच एक उपचार आगळो ॥३१॥ अशें हें
 म्हापुरसाचें दर्शन । भाग्यान मेळटकूच आस्वासन । कल्याण करपी आशिर्वचन । तातूंतल्यान निर्मुलन
 दुयेंसाचें ॥३२॥ आसूं, कांय दीस वतकूच । बिबूत घांयांचेर लावन पियेतकूच । गूण पडलो हें करतकूच । भुरगो तो
 जालो बरो पूर्ण ॥३३॥ आयकून मालेगांवांत हें चुलत्याक । इत्सा जाली वचपाची शिरडीक । मनांत थारायलें

१. अमृत. २. ठाणें जिल्ल्यांत बेलापूरा लागीं तुरभे गांवांत रावपी शांताबाई नांवाचे अस्तुरेच्या दाव्या पांयाच्या आखाण्याक हाड्याव्रण जाल्लो. तो सात
 वर्सा आसलो. एके रातीं म्हाराज तिच्या सपनांत गेले आनी तिका “तूं डिकेमाली लाय” अशें सांगलें. तिका व्हड खोस जाली. तिणें त्या घायाक
 डिकेमाली (एक वखद) लायली आनी थोड्याच दिसांनी गूण पडलो. उपरांत तिणें आपली खबर बरोवन म्हाराजांक पत्र धाडलें. ताचेर १ सप्टेंबर १९१८
 अशी तारीख आसा.

॥ श्रीसाईसचरीत ॥ १ २ ३ ४ ५ ६ ७ ८ ९ १० ११ १२ १३ १४ १५ १६ १७ १८ १९ २० २१ २२ २३ २४ २५ २६ २७ २८ २९ ३० ३१ ३२ ३३ ३४ ३५ ३६ ३७ ३८ ३९ ४० ४१ ४२ ४३ ४४ ४५ ४६ ४७ ४८ ४९ ५० ५१ ५२ ५३ ५४ ५५ ५६ ५७ ५८ ५९ ६० ६१ ६२ ६३ ६४ ६५ ६६ ६७ ६८ ६९ ७० ७१ ७२ ७३ ७४ ७५ ७६ ७७ ७८ ७९ ८० ८१ ८२ ८३ ८४ ८५ ८६ ८७ ८८ ८९ ९० ९१ ९२ ९३ ९४ ९५ ९६ ९७ ९८ ९९ १००

